

www.srb.b.nl

Oktober 2018- Jaargang 22 - Nr.10

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Meeneem
Exemplaar*

*The War and
Treaty*

HEALING TIDE

CD
van de
maand
Oktober

& mini-special

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

CD VAN DE MAAND

THE WAR & TREATY HEALING TIDE

Okt.

Dit plaatje was een volslagen verrassing voor me, ik had nog nooit van The War & Treaty gehoord, maar het sloeg in als een bom!

In 2017 brachten ze al een EP uit van 33 minuten met 7 liedjes "Down to the River" maar dat is helaas volledig aan me voorbij gegaan. Ik ben dus enorm blij dat deze nieuwe release mij dubbeldik onder de aandacht werd gebracht.

Het plezier spat nagenoeg de volledige speelduur van deze plaat af! Het echtpaar Michael and Tanya Trotter vormt op dit nieuwe album met zijn gecombineerde zang de basis. Vervolgens wordt er een flinke meerwaarde gecreëerd in funky baslijnen, toetsen en lap steel. De akoestische snaren en de summiere percussie vormen een warm bed voor de gedragen zang van het uitgebalanceerde duo. De opzwepende Zuidelijke Soul en Gospel garanderen een oase aan muziek. Love Like There's No Tomorrow is niets anders dan het grondprincipe van dit stel. Ze gaan er volledig voor waar het hun muziek betreft. Geen wonder dat Buddy Miller de productie ter hand wilde nemen. Had hij het niet gedaan dan was Joe Henry zeer zeker als gegadigde van de partij geweest.

Om een Country tintje toe te voegen, wist Buddy countrydiva Emmylou Harris voor een zangpartij te strikken. Qua zang kan zij zich niet meten met het tweetal, maar anderzijds schaadt haar karakteristieke zang evenmin. Het nummer waarin ze opdraaft komt toevallig wel het minst gepassioneerd

uit de spreekwoordelijke verf, maar dat zullen we haar niet aanrekenen. Feit blijft dat wanneer je The War and Treaty hebt uitgenodigd, je dan van een warmbloedig stuk muziek verzekerd bent. Dit album getuigt in ieder nummer van de romantiek en passie, want zoals de stemmen van Michael en Tanya aanvankelijk om elkaar heen draaien en elkaar vervolgens harmonieus ontmoeten, daar kan alleen maar echte liefde in het spel zijn, wonderschoon! I am a sucker for love, en dit tweetal weet mij te overtuigen dat liefde geen oppervlakkige interactie is. Healing Tide is een mooi en zuiver streven en daarbij misstaat de strak afgemeten productie van Buddy allerminst.

Als je samen met je wederhelft zulke muziek kan schrijven, zó muziek kan maken, met zoveel liefde kan brengen en ook nog met zulke fantastische stemmen samen kunt zingen, dan moet elke dag wel een feest zijn! En dat is wat The War & Treaty hier overbrengt; Dit is geen vonk die overspringt, maar een complete onweersbui! "Healing Tide" is zonder twijfel het beste op Soul/Blues/Gospel gebied wat ik de laatste jaren gehoord heb! Kippenvol op de armen en zout water in de ogen.

Aretha is ons helaas ontschoten, en Ike & Tina zijn ook niet meer in beeld, maar daarvoor hebben we nu The War & Treaty in de plaats gekregen: Holy Mac wat een plaat !!!!!!!

Dr.Groove

CD van de Maand komt tot stand i.s.m. Roots Mail Music en SR&BB

MINI SPECIAL ★★★ The War and Treaty

De naam zelf staat voor de strijd tussen trauma en rust, oorlog en vrede, muziek, ingegeven door wanhoop en duisternis, maar die uiteindelijk tot een hoger spiritueel doel leidt. Achter de artiestennaam The War and Treaty schuilt het echtpaar Tanya en Michael Trotter. Tanya groeide op in de omgeving van Washington DC en daar ontmoette ze op een festival in Maryland, waar ze het podium deelden, Michael Trotter Jr. Tanya was zeer gecharmeerd van zijn optreden én het feit dat Michael zelf liedjes schreef. Telefoonnummers werden uitgewisseld, maar door zijn posttraumatische stress syndroom, opgelopen tijdens zijn "tour" in Irak die hij vervulde voor zijn vaderland, kon Michael niet geloven dat er iemand oprecht geïnteresseerd in hem kon zijn. Hierover zegt hij dan ook: "Who would want to be with a guy who went to war?" Hij gooide haar telefoonnummer weg maar Tanya deed dat andersom niet; na een tijdje belde ze hem, van het een kwam het ander en inmiddels zijn ze getrouwd, hebben een zoon en zijn samen onafscheidelijk. Tanya Blount: Nadat zij op haar 13e, een talentenjacht won, wist ze dat zingen haar leven zou worden. Tanya had toen al een stem waaraan je kon horen dat die tot een enorme kracht zou uitgroeien; honingzoet en vet, met veel keelklank, maar toch engelachtig. De schrijfkunst ontdekte ze ook en ieder blank stukje papier was een kans voor haar; "mijn moeder kwam 's avonds laat nog wel eens op mijn kamer gluren en betrapte me vaak terwijl ik met een zaklamp nog aan het lezen of schrijven was", verteld Tanya lachend. "Ik schreef overal op, enveloppen, verpakkingen, werkelijk op alles. Schrijven en zingen werd dus haar

missie; zij zingt b.v. "His eye is on the sparrow", in de film Sister Act 2. Grootste muzikale invloeden op haar zijn o.a. Mahalia Jackson, Dolly Parton, Sister Odette and Aretha Franklin. Michael Trotter begon op wat latere leeftijd met schrijven en met andere redenen. Hij bracht een deel van zijn jeugd door in Cleveland, voordat hij met z'n moeder, broer en zus naar Washington DC verhuisde. Daar brachten zij nogal wat tijd door in opvangcentra voor dak- en thuislozen, een traumatische ervaring die Michael als volwassene nog eens zou meemaken. Hij was 19 toen zijn eerste kind werd geboren: dochter Michaela. "Zij was het eerste waardoor ik het gevoel kreeg dat ik iets goeds gedaan had", "mijn kleine meid" vertelt hij. "Voor haar ging ik in het leger".

webdevelopment and more

<http://d-media.nl> || info@d-media.nl

vervolg

MINI SPECIAL ★★★ The War and Treaty

Michael tekende bij het US-Army in 2003, twee jaar na 9/11. "Ik wist niet dat het 'wartime' was" zegt hij. "Mensen vragen me, Hoe kan dat nou dat je dat niet wist?" "Nou, in de buurt waarin ik opgroeide, waren we geen patriotten, niemand daar was geïnteresseerd in dat 'rijkeluis-nieuws'. Maar wat Michael wel wist, was dat hij als soldaat beurtelings trots en dan weer bang zou zijn. Hij werd naar Irak uitgezonden, waar militairen die hoger in rang waren dan hij, de angst in zijn ogen zagen, maar hem niet als ondergeschikte behandelden, maar als broeder. Hij werd gestationneerd in een grotendeels in puin gegooid paleis van Saddam Hussein en daar had hij de beschikking over een piano, die op miraculeuze wijze onbeschadigd was gebleven. Een kapitein hoorde hem spelen en zingen met zijn unieke orkaan van een stem en die moedigde Michael aan om verder te gaan in de muziek. Toen diezelfde kapitein werd gedood door een bermbom, ging Michael er voor de eerste keer, echt voor zitten om iets te schrijven. Enkele officieren haalden hem uit de frontlinies, nadat ze zijn eerbetoon hoorden, wat hij had geschreven. Ze gaven hem een nieuwe opdracht: Liedjes schrijven en spelen voor de gevallen. Dus telkens als er een collega soldaat was gevallen, ging Michael met diens buddies praten om de achtergronden van het verhaal te horen vertellen en schreef dan een lied ter nagedachtenis. Het was een zware taak, maar hierdoor was hij wel meer in veiligheid. "Ik herinner me dat ik wel eens rondliep en me inbeelde dat mensen mijn naam

zouden roepen tijdens een concert wat niets met de dood te maken had," zegt hij. Toen "The War and Treaty" in 2017 mocht invallen voor een zieke Buddy Miller, op de "Americana Music Festival & Conference" in de Cannery Ballroom In Nashville, viel bij menigene die daar aanwezig was, de mond open van verbazing. Het is nu de beurt aan u. In een interview gaf Tanya onlangs de missie van het duo aan: ***"With The War and Treaty, we allow people to see two people that are not perfect. We get on stage. We sweat. We're overweight. We yell. We get ugly, we scream! My hair comes loose. We're vulnerable—naked—in front of people, and it's a chain reaction. It allows them to be vulnerable, too."***

Dr. Groove

Mailen naar: info@qprintbreda.nl
Bellen naar: 076-8882555

Generaal Maczekstraat 19
4818 BT Breda

STEVE DAWSON LUCKY HAND

Of het als gitarist of producer, als solo-artiest of als sessiemuzikant is: Dawson doet niks minder dan grenzen verleggen en hij gaat alsmaar verder in het uitzoeken van wat je nu eigenlijk met een gitaar allemaal kunt bereiken. Op dat punt zit hij, in het gezelschap van andere innovatoren als John Fahey, Sonny Landreth en Ry Cooder perfect op zijn plaats en dat die laatste naam valt, naar aanleiding van deze plaat, is allerminst toeval. Het is namelijk de manier waarop Van Dyke Parks in de jaren zeventig aan de slag ging op platen van Cooder en Phil Ochs, die voor Steve de directe aanleiding was om deze nieuwe te maken.

Dat doet hij nu eens solo, dan weer in duoformaats met oude gabber en violist Jesse Zubot -die op helft van de nummers van de partij is- of helemaal in kwintet, met, naast de viool van Jesse ook die van broer Josh Zubot, de cello van Peggy Lee en de altviool van John Kastelic als strijkkwartet. De nummers in die opstelling wisselen overigens netjes af met de andere: de oneven nummers zijn met, de even, zonder kwintet. Met dat arsenaal aan technisch kunnen, maar vooral met een indrukwekkende verzameling recente instrumentals van eigen hand, gecomponeerd op en voor twaalfsnarige gitaar, Weissenborn, ukelele en National-gitaren dook Steve de Warehouse Studio in, waar de hele zwik helemaal live werd ingeblikt, met toevoeging van trombone, hoorn, klarinet, mandoline en mondharmonica, waar nodig. Een vol tiental muzikanten dus, voor een vol tiental

composities, geïnspireerd of minstens gedoopt door plaatsen waar Steve zich bevond toen hij ze bedacht en dat levert ruim drie kwartier van de allerfraaiste muziek op, die je dezer dagen te horen kunt krijgen. Steve is al lang het stadium ontgroeid, waarin hij bewonderd werd en moest worden omwille van zijn technisch kunnen. Vandaag zijn we zover, dat we eenvoudigweg weten dat de man alles kan op de gitaar en dat verschaft hem het immense voordeel dat hij zich kan toeleggen op de diepgang en het innovatieve van zijn gitaarspel: hij kent zijn klassiekers, weet wie Leo Kottke, John Fahey, Chet Atkins en Mississippi John Hurt zijn of waren. Hij kent hun werk, heeft het zich eigen gemaakt en gaat er op deze plaat mee aan de slag. Stuk voor stuk zijn dit muzikale wandschilderingen, soundtracks bij films die nog gemaakt moeten worden, klanken, die als vanzelf beelden oproepen bij de luisteraar. Voor zover als nodig, mag ik verwijzen naar de inbreng van mandolinist John Reichsman en vooral harmonica-legendes Charlie McCoy, zoals op "Bentonia Blues" maken van deze CD zonder enige twijfel de perfecte gezelschap voor Ry Cooder's "The Prodigal Son": twee artiesten die niks meer moeten bewijzen en compleet hun eigen zin kunnen doen en, via Van Dyke Parks, elkaar ontmoeten. Voor iedereen, die een beetje echte rootsmuziek door z'n aderen voelt stromen, is dit simpelweg verplichte kost.

(Dani Heyvaert / rootstime.be)

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

CHUCK LEAVELL WITH THE FRANKFURT RADIO BIG BAND CHUCK GETS BIG

Als je als vijftienjarige al in de Muscle Shoals studios staat te spelen, op je twintigste toetreedt tot de Allman Brothers Band en uiteindelijk ook nog eens de "musical director" van de Rolling Stones bent, mag je toch spreken van een zeer indrukwekkende carrière. Eentje, die ook nog lang niet over is. Ik heb het dan over toetsenist Chuck Leavell. Hij zit al ruim 40 jaar in het vak en raakte verslingerd aan muziek na het zien van een Ray Charles concert. Ik vergeet nog te vermelden dat Chuck ook nog eens zeer succesvol is als schrijver van kinderboeken.

En nu heeft hij een album opgenomen met The Frankfurt Radio Big Band. Laat ik dan voor eens en voor altijd een vooroordeel uit de wereld helpen: Vroeger was een big band nogal oubollig en meer voor je ouders of voor wat jongeren die graag pijp rookten en de jazzy big band klanken vreselijk intellectueel vonden. Uit de samenwerking van de genoemde big band en Chuck Leavell blijkt echter dat een big band wel degelijk kan roken en swingen! Eigenlijk werd dat ook al bewezen door de big band van Stray Cats gitarist Brian Setzer.

Op dit album van Chuck Leavell komen alle aspecten van zijn carrière wel voorbij. Zijn liefde voor de muziek van zijn grote idool Ray Charles blijkt al uit de cover van het Ray Charles nummer "Losing Hand". In deze lome bluesshuffle weet de big band zowel te knallen als ingehouden zwevend te spelen. Chuck krijgt daardoor alle ruimte om de ene na de andere jazzy pianopartij neer te leggen. Ook aandacht voor de prachtig kermende gestopte trompet! Chuck's versie van Georgia On My Mind (ook van Ray Charles) is een zeer intieme versie.

The Allman Brothers Band komt voorbij in de vorm van een cover van Southbound. Southern rock goes big band! Een weergaloos funky swingende versie waarin brandend gitaarwerk, knallende blazers en

de pompende piano van Chuck centraal staan. Een andere bekende van de Allman's is Statesboro Blues (Blind Willie McTell). Deze wordt getransformeerd tot een stuwende en onweerstaanbaar swingende bluesshuffle. De Rolling Stones ontbreken uiteraard ook niet. Allereerst arrangeerde Leavell het Chuck Berry nummer Route 66, dat uiteraard ook door de Stones werd opgenomen, in deze heerlijke big band uitvoering met Chuck's swingende pianowerk. Hij blijkt trouwens op het hele album ook over een prima bluesy stem te beschikken.

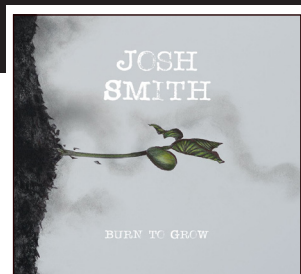
Zeer verrassend is de cover van Honky Tonk Woman, dat lekker funky klinkt en waarin de rauwe bluesgitaar-riffs hand in hand gaan met de big band uitbarstingen. Ook Tumbling Dice krijgt een pompende uitvoering, die door het magistrale big band geluid meer de rhythm & blues/swing kant opgaat. Compared To What is een jazzdance klassieker van Eddie Harris en Les McCann en in de handen van Chuck en de big band ontstaat een zeer loom swingende funky cover.

Living In A Dream is ook zo'n loom funky nummer met een J.J. Cale-achtige luiheid waaraan ook een licht New Orleans funk-luchtje zit. Met de ballad Blue Rose gaat Chuck meer de fusion kant op. Een instrumentaal die zich langzaam ontwikkelt tot een swingend geheel vol blazerssoli, bluesy gitaarsolo en Chuck's uiterst soepele jazzy paino.

Als afsluiter komt er nog een instrumentaal fusiealbum voorbij, Tomato Jam met Braziliaanse invloeden.

Een zeer indrukwekkend album met een uiterst geslaagde mix van big band en rhythm & blues!

Peter Marinus/bluesmagazine

JOSH SMITH BURN TO GROW

Met zijn nieuwe album neemt Smith de draad weer op, die hij spande doorheen zijn vorige albums én met de focus op de blues. Hij nam het album op samen met toetsenman Carey Frank (Tedeschi Trucks Band), bassisten Dave Faragher (John Hiatt) & Travis Carlton, drummers Peter Thomas (Elvis Costello, Arctic Monkeys) & Lemar Carter (Usher, Joss Stone) en enkele blazers (Jamelle Adisa: trompet, Flügelhorn, Chris Johnson & J.P. Floyd: trombone, Matthew DeMerritt & Dan Boisey: sax). Dan is er nog, last but not least, zangeres Monét Owens (Ed Sheeran, Celine Dion...) die de lead doet in "Your Love (Is Making Me Whole)".

Alle nummers zijn nieuwe, originele Josh Smith nummers, waarvan "Half Blues" het eerste is. De blazers smukken de opener op, het stapritme en de bijna verraderlijk fantasierijke licks zorgen voor de rest, voordat Smith overgaat naar een donzig en zeer aanstekelijke poppy nummer, dat de naam "Through the Night" kreeg. "Watching You Go" is een nummer over een relatiebreuk met verrassende onderbrekingen, boze repetitieve riffs, stekelige licks en geweldige harmoniezing (Monét Owens). Evenveel indruk maakt ook "That For You Too" waarin de blazers opnieuw een pluim op hun hoed verdienen. "Your Love (Is Making Me Whole)" is een

Southern soul nummer, waarin Owens de lead zang mag doen. "Look No Further" dat hierna volgt is een rustig soul nummer met een harmonieus vloeiende melodie en "What We Need" een klassieke slow blues. "You Never Knew" zou de perfecte mix kunnen zijn tussen de swingende sound van Clarence Gatemouth Brown en koele licks van Albert Collins en "She Survives" is dan weer de meest atmosferische en melancholische track van het album, die ons naar het einde leidt. De titelsong "Burn To Grow" als afsluiter is een pittig en agressief nummer, dat uit een hedendaags rock album zou kunnen gelijf zijn.

Wat Josh Smith ook zo sterk maakt, is de continuïteit die er in zijn werk als gitarist, songwriter en producer gevat zit. 'Burn To Grow' is een met soul en jazz opgesmukt album, dat zijn blues roots sterk koestert. Dat Smith een geroutineerd muzikant is hoeft hij niet meer te bewijzen en dat 'Burn to Grow' ook een schot in de roos is, is al een feit.

Zij die er niet bij waren tijdens zijn weergaloez optreden in Bel Air Breda op 9 september, kunnen het best heel snel deze cd als troost gaan kopen!

Eric Schuurmans

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER

Van Goorstraat 14
4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
tel +(31) 76 522 22 35

VERBRAAK-VAN BIJNEN ENDLESS ROAD

De titel verwijst wellicht naar de never ending tour die het leven van de muzikant on the road is. Het instrumentale titelnummer demonstreert de filmische kwaliteiten van het werk van het duo. Je ziet het stof zo opwaaien door de straten van een verlaten stadje in het wilde westen, een indroevige trompet roept Ennio Morricone op, klaaglijk maar tegelijk helend. Als we ooit een film maken, dan hebben we onze soundtrackmakers al... Een gelijkaardige sfeer loopt door het gezongen droefgeestige 'In This Bordertown': je hoeft niet te raden aan welke grens dit verhaal zich afspeelt. Een paar Mexicanen brengen en passant hun eigen orkestje mee: accordeon, trompet, marimba, castagnetten en een verdwaalde twang gitaar zorgen voor de typische klankkleur.

Verbraak & van Bijnen maken er hoe dan ook een eigen mix van, maar het is voor recensent en lezer een gemak, als je even wat namen kan citeren waar de songs aan refereren. Vergeef het ons want elke vergelijking loopt vanzelfsprekend ergens mank: Met het washboard denk je bij '(No Regrets, All's Been Said) Walk On' aan de bandjes van de thirties, en aan Leon Redbone, 'Lazy Bones' van Johnny Mercer & Hoagy Carmichael of 'D.W. Washburn' van Jerry Leiber & Mike Stoller. Bijzonder leuk vinden we 'Levon' dat, zoals de titel verraadt een ode is aan Levon Helm, drummer en zoveel meer van The Band. Helm is een uitgesproken inspirator voor Verbraak | van Bijnen, een keuze die we ten zeerste waarderen.

De intro van 'Victoria' zet je op het verkeerde been, maar gaat verder als een billy song, gekruid met een country gitaar. 'No' heeft geluisterd naar Johnny Cash, maar zoals overal hoor je veel meer, al kan je er niet altijd de vinger op leggen: het welgevallige eindresultaat is uiteindelijk het enige wat telt in de beleving. Zo zit 'Stringhorn' ergens tussen de twee

wereldoorlogen in, maar op allerlei plekken tegelijk. We horen er zelfs 'Cabaret' in, en dat verwijst naar Berlijn, in de tijd van opkomend fascisme een voedingsbodem voor het Duitse chanson. Opnieuw eist de sousafoon een opvallende rol op. New Orleans anno twinties treedt uitgesproken op de voorgrond in 'One Hand In My Pocket', waar de sousafoon lekker honkend doorheen trekt. Ogen dicht, en je ziet een vroege jazzband door de straten van New Orleans paraderen met de concertmeester voorop, die kunstjes uithaalt met zijn parasol. Bix Beiderbecke en Jelly Roll Morton kijken geamuseerd toe. Ook in 'Dress Up, Marcélia' zitten we in Bourbon Street, maar het is niet moeilijk om je in te beelden dat er zich een vreemdeling in de straten ophoudt, een zekere Billy Gibbons en hij heeft een typische ZZ Top shuffle riff meegebracht.

De plaat rondt af met 'Hand In Mine', dat opent met de tekst: 'It's late at night', en inderdaad, oogjes toe, snaveltjes nog drie minuutjes niet dicht... Tom Waits luistert mee, Chet Baker denkt aan zijn Valentine. En dan valt het doek.

'Endless Road' is een vitale stap voorwaarts voor Verbraak | van Bijnen die zich een positie zoeken daar waar ook al straffe lieden als Pokey LaFarge, Gregory Page, Lon Eldridge, Dom Flemons en C.W. Stoneking kamperen, maar tegelijk hebben ze een apart universum geschapen, waarin het aangenaam toeven is. Wij zagen de heren op 16 augustus j.l. al live aan het werk in Ulvenhout en dat smaakte zeker naar meer!

(Antoine Légar. Rootstime.be/bew.

DrGroove)

De jaarlijkse "Robb Bouterse Tribute" komt er weer aan! Zondag 25 november v.a. 15:00 uur in café De Bruine Pij Breda.

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

**7TH ANNUAL
ROBB BOUTERSE
TRIBUTE**

Zondag 25 nov. 2018
Café de Bruine Pij
15.00^{uur} Breda

Beste muzikanten:

Mogen we dit jaar ook weer op jullie artistieke bijdrage rekenen?
Laat a.u.b. even weten of je komt (en vanaf hoe laat),

aan: info.srb@xs4all.nl Alvast bedankt!

GREEN TERMINAL
taking it to a safe and green level

Kantoor automatisering zoals het hoort
... Milieubewust en kostenbesparend!

Don't get the blues, get green!

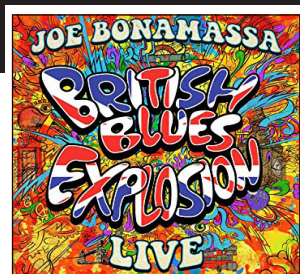
- green it professionals
- kostenbesparend
- 12 jaar ervaring
- betrouwbaar

www.greenterminal.nl

Dr. Groove's Blues 'n Roots Kalender Oktober 2018

01 okt.	Chantal Acda & Men from the South,	Meneer Frits.	Eindhoven NL
03 okt.	Lynne Hanson Band,	t Heerenhuys 23.	Geldrop NL
03 okt.	Hundred Seventy Split,	013.	Tilburg NL
05 okt.	The Dynamite Blues Band,	DJS.	Dordrecht NL
06 okt.	Bergs Blues festival,	Gebouw T.	Bergen op Zoom NL
	Feather & The White, Colonel Jetski, Wille And The Bandits, The	Desperate Bluesgirls	
07 okt.	Jack Bakkers cd-presentatie,	Bel Air.	Breda NL
07 okt.	Blue Rebel,	Kim's Kroeg.	Tilburg NL
07 okt.	JPK Band,	Het warm Onthaal.	Den Bosch NL
07 okt.	Henrik Freischlager Band + Wille and the Bandits –	Bosuil.	Weert NL
08 okt.	Sophie Cavez & Baltazar Montanaro + The Big World,	Meneer Frits.	Eindhoven NL
11 okt.	Ry Cooder & The Hamiltone,	Stadsschouwburg.	Antwerpen B
13 okt.	Leif de Leeuw Band plays Allman Brothers Band,	Bel Air.	Breda NL
13 okt.	Jordan Matthew Young –	The Moonshine.	Slidrecht NL
14 okt.	Blues Afternoon met Ian Siegal en Eric Steckel,	MEZZ.	Breda NL
15 okt.	Martin Harley,	Bel Air.	Breda NL
		Shut Up & Listen session.	
15 okt.	David Luning –	Meneer Frits.	Eindhoven NL
17 okt.	Martin Harley,	t Heerenhuys 23.	Geldrop NL
18 okt.	Paul Carrack –	Muziekgebouw.	Eindhoven NL
18 okt.	James Harman & Shakedown Tim & The Rhythm Revue –	Ripsipique	Lier B
19 okt.	Leif de Leeuw Band plays Allman Bros. –	Cacaofabriek.	Helmond NL
20 okt.	Crapshoot,	Borrel Bar.	Breda NL
20 okt.	The Fortunate Sons,	cafe De Sjoes.	Roosendaal NL
20 okt.	Reservoir Dogs Band, sup. act SheeWawah –	Heyhoef-Backstage.	Tilburg NL
20 okt.	Ian Siegal, sup. act Ralph de Jongh –	Groene Engel.	Oss NL
20 okt.	Zilst Blues.	Diverse horeca locaties,	Zeelst
	JPK Band, Ragtime Rumours, Farstreet, 1 Time Blues band,		(Veldhoven) NL
	Mojo Hand, Dynamite Blues band		
20 okt.	Stef Paglia Trio –	Rock & Blues Benefit.	Ham B
20 okt.	Jan de Bruijn Band,	Ootello.	Mol B
21 okt.	Joe Filisko & Eric Noden & Tomi Leino Band -	Gouden Leeuw.	Dongen NL
21 okt.	Archie Lee Hooker & Hoodoo Monks –	Zaal Thijssen.	Deurne-Vliedren NL
21 okt.	The Dynamite Blues Band,	P-79.	Den Bosch NL
21 okt.	T-99 –	Cafe Wilhelmina.	Eindhoven NL
21 okt.	Bourbon Street,	cafe Schafrath.	Nuenen NL
21 okt.	The Imperial Crowns & Eric Steckel –	Muziekcentrum De Bosuil.	Weert NL
21 okt.	Big Bo,	De Brug.	Mortsel B
22 okt.	David Olney, Joanna Serraris + Tim & Jackson Grimm,	Meneer Frits.	Eindhoven NL
23 okt.	Levi Parham, Chris Blevins & Dan Martin,	Het Zwijsenhoofd.	Bergen op Zoom NL
25 okt.	Levi Parham, Chris Blevins & Dan Martin,	Witte Kerkje.	Terheijden NL
25 okt.	Ben Poole –	Paradox.	Tilburg NL
26 okt.	Leif de Leeuw Band plays Allman Bros.–	Bibelot.	Dordrecht NL
26 okt.	Ralph de Jongh,	Hotel Tongerlo.	Roosendaal NL
26 okt.	The Providers,	cafe De Brave Hendrik.	Breda NL
26-28	Bluesroute Helmond.	div. locaties,	Helmond NL
	Big Bo, Stef Paglia Trio, Bail, Sweet Mary Jane, Colonel Jetski		
26 okt.	James Harman & Shakedown Tim & The Rhythm Revue –	L'uno Conn Altro.	Peer B
27 okt.	Blackberry Smoke –	Bosuil.	Weert NL
27 okt.	MY BABY –	De Effenaar.	Eindhoven NL
27 okt.	The Roadrunners –	Café de Gouden Leeuw.	Nispen NL
28 okt.	The Remedy,	Het Vermaeck.	Rijen NL
28 okt.	Doug MacLeod –	't Rozenknopje.	Eindhoven NL
28 okt.	James Harman & Shakedown Tim & The Rhythm Revue –	Crossroads.	Antwerpen B
29 okt.	Levi Parham, Chris Blevins & Dan Martin,	Meneer Frits.	Eindhoven NL
29 okt.	James Harman & Shakedown Tim & The Rhythm Revue –	Dax Cafe.	Turnhout B
31 okt.	Ralph de Jongh,	't Onkrooid.	Arendonk B

<https://www.facebook.com/gerdrgroove.vanleent>

JOE BONAMASSA

BRITISH BLUES EXPLOSION (DVD/CD).

Ruim 10 jaar geleden kocht ik mijn eerste CD van Joe Bonamassa, genaamd You & Me. Tijdens het beluisteren kreeg ik een sterk Deja Vu-gevoel (eigenlijk earlier heard-feeling) van Eric Clapton, Jeff Beck en Jimmy Page eind jaren 60 - begin jaren 70. Onder de titel "British Blues Explosion" is door Joe onlangs een live-DVD/CD uitgebracht als eerbetoon aan zijn inspirators. In het intro stelt hij terecht "If it wasn't for these musicians ... the blues may never have exploded ... as we know it today". Het album is een registratie van concerten op een plein in Greenwich Village NewYork. De band bestaat uit de vaste kern: Reese Wynans piano en orgel, Michael Rhodes bas en Anton Fig drums, aangevuld met Russ Irwin op ritme-gitaar, zang en ook nog een nummer piano. Joe tovert weer de ene na de andere prachtige solo uit zijn vintage gitaren en de band speelt super. De nummers zijn hoofdzakelijk van (formaties rondom) genoemde gitaristen. Om te beginnen met Jeff Beck, voor mij de meest geniale (luister de live-DVD at Ronnie Scotts). Maar zijn albums zijn erg wisselend van kwaliteit en dat geldt ook voor de replicas. "Beck's Bolero" en "Let me Love you baby" vind ik erg goed, "Rice Pudding", "Plynth" en "Spanish Boots" daarentegen helemaal niks, er zijn betere nummers te vinden uit Jeff's early years. Eric Clapton is zeker de beroemdste (kijk naar de documentaire "Life in 12 Bars"). Uit de Mayal-periode komen de nummers "Double Crossing Time" en "Little girl" en uit de Cream-periode "Swlabr". De

bands Blind Faith en Derek & the Dominos -vooral bekend van "Layla"- zijn helaas overgeslagen. Van het comeback-album "461 Ocean Boulevard" worden "Mainline Florida" en "Motherless children" heel dynamisch vertolkt. Het pop-nummer "Pretending" uit de jaren 80 is matig en past hier niet. Jimmy Page is onlosmakelijk verbonden met Led Zeppelin. Gelukkig zijn niet de dolgedraaide rock-nummers als "Whole Lotta Love" en "Stairway to heaven" gekozen. Wel de blues-nummers "Boogie with Stu" en "I can't quit you" en die vormen voor mij de hoogtepunten van het album. Joe's eigen compositie "Blackwinter/Django" doet me vaag denken aan Jimmy maar het is me iets teveel gitaar-ge freak. In het eerbetoon hadden Joe en co. ook iets van andere britse gitaristen mee mogen nemen. Vooral Peter Green (althans uit zijn Fleetwood-Mac-tijd), Alvin Lee † (Ten Years After), Mick Taylor (Mayal en Stones), Ritchie Blackmore (Deep Purple) en Paul Kossoff † (the Free). "British Blues Explosion" is voor diegenen die het zelf hebben meegemaakt een ontroerende flashback. Voor de generaties daarna hopelijk een revelatie maar dan moeten ze de originelen zeker ook eens gaan beluisteren. Voor mij persoonlijk was het iets teveel rock/pop, ik hoor liever Joe's eerdere pure blues live-albums "Riding with the Kings" en "Muddy Wolf at Red Rocks".

Waardering ***½

Bernardo

info@walvisverbouwingen.com

WalVis

VERBOUWINGEN
onderhoud & renovatie

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

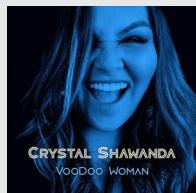
[Colin James – Miles to go](#) (21 sept.)

Platinum selling Canadian bluesman Colin James returns with his new album "Miles to Go", a follow up to 2016's Top 10 charting and critically acclaimed "Blue Highways". The album features 12 new tracks recorded in Vancouver with Colin's tight touring band, featuring rarely covered hidden gems written by blues legends Muddy Waters, Blind Willie Johnson, & Howlin' Wolf, along with originals by Colin, including the first single "40 Light Years".

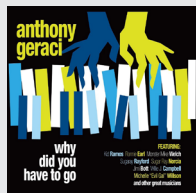
[Crystal Shawanda – Voodoo Woman](#) (21 sept.)

Sometimes, even the most instinctive singers need a little time to find their true voice. Just ask Crystal Shawanda. The celebrated Canadian-born, Nashville-based songwriter and musician has built a decade-long career on her hugely emotive performances. Yet it has taken Shawanda until studio album number five - gritty, soul-drenched, and positively electrifying - to pinpoint her essence as a blues singer.

[Anthony Geraci – Why Did You Have To Go](#) (21 sept.)

Geraci is een origineel lid van Sugar Ray and the Bluetones en van Ronnie Earl and The Broadcasters en een piano-veteraan in de Amerikaanse muzieksceen. Op dit nieuwe Album staan dertien nieuwe songs en Geraci heeft weer een keur van gastmusici om zich heen verzameld, waaronder Monster Mike Welch, Sugaray Rayford, Kid Ramos, Michelle Wilson, Brian Templeton, Sugaray Rayford, Ronnie Earl en Sugar Ray Norcia. Geraci verkeert in hoog gezelschap en blijft muziek van zeer hoog niveau maken.

[Jim Allchin – Prime Blues](#) (21 sept.)

The American Blues-Rock Guitarist Jim Allchin is releasing his fourth widely distributed contemporary blues album, in collaboration with Producer and Grammy and Blues Music Award winner Tom Hambridge, whose production credits include: Buddy Guy, Marcia Ball, Susan Tedeschi and James Cotton, among many others. The album features 14 new tracks performed by an all-star group of musicians, The Memphis Horns and special guests Bobby Rush and Mike Zito.

[Scott Sharrard – Saving Grace](#) (21 sept.)

Bijna tien jaar lang was Sharrard de rechterhand van Gregg Allman. Niet alleen als gitarist en zanger, maar ook als muzikaal regisseur en co-schrijver. Ook voor Allman's laatste studioalbum 'Southern Blood' dat vorig jaar uitkwam, schreef Sharrard mee aan enkele nummers. Een jaar na dat album komt Scott zelf met zijn vijfde solo plaat en de eerste sinds het overlijden van Gregg vorig jaar mei. Het mooie is dan ook dat dit album het laatste liedje bevat dat Allman schreef.

[JW-Jones – Live](#) (28 sept.)

The improv magic you hear on JW-Jones' 10th album, 'Live', is the spark that has awakened new sonic frontiers for the veteran Maple Blues Award-winning Ottawa bluesman. "This album is a big departure for me," Jones explains. "Especially on songs like 'I Don't Believe A Word You Say' and 'Moanin' at Midnight:' both of those songs clock in at over six minutes and I'm playing that overdriven guitar in a way I've literally never played on record before."

Zaterdag 13 okt. 2018, 20:00 u Bel Air, Boschstraat 174, Breda

Leif de Leeuw Band plays Allman Brothers Band

Jonge hond Leif de Leeuw zet met zijn band de tanden in het achronische repertoire van de legendarische Allman Brothers band. Gitarist Leif de Leeuw en zijn band behoren tot de top van de Nederlandse blues-scène. Leif is beïnvloed door grootheden als Jeff Beck, David Gilmour én.... inderdaad The Allman Brothers band. In april 2017 speelde hij met zijn band in de Boerderij Zoetermeer als support van Devon Allman, de zoon van de legendarische muzikant Gregg Allman. Een maand later overleed Gregg aan de gevolgen van leverkanker. Het betekende het einde van het Allman Brothers tijdperk; een belangrijke trigger om deze muzikale uitdaging aan te gaan. Om de tribute-shows extra speciaal te maken is de hulp van een aantal muzikale vrienden ingeroepen. Omdat The Allman Brothers band twee drummers had, schuift Joram Bemelmans aan als 2e man naast vaste drummer Tim Koning. Op toetsen zal Multi talent Rick Linzel meegaan op deze tour. Last but not least, als extra zanger en gitarist: Jasper Schalks. Jasper heeft de afgelopen jaren als Americana singersonewriter al flink naam gemaakt in Nederland.

Dit wordt een vette avond in BelAir !!!! <https://www.facebook.com/events/396815417470813/>

>>>>> [Tickets](#) <<<<<

'Shut Up And Listen' session. Maandag 15 okt. 20:30 u Bel Air Breda Martin Harley (UK)

Martin Harley (Cardiff, Wales 1975) is een Engelse singer/songwriter en slide-gitarist, die zich heeft gespecialiseerd in folk en blues. Martin is een uitermate getalenteerde akoestische roots en blues-gitarist die aan de doorbraak van zijn wereldwijde reputatie staat. Hij speelt het liefst op een van zijn Weissenborn hawaiiaanse lap-steel gitaren. Martin's laatste studio-album "Static in the wires" kwam in februari 2017 uit en werd geproduceerd door hemzelf en Daniel Kimbro. Het was Martin's zevende album en werd opgenomen in Nashville Tennessee. Evenals op het voorgaande album kreeg hij muzikale ondersteuning van de reeds genoemde Kimbro, maar ook van 14-voudig Grammy-winnaar Jerry Douglas (Ray Charles, Eric Clapton, Dolly Parton), Derek Mixon (Chris Stapleton, Sam Lewis) en Micah Hulsheer (Alabama Shakes). De plaat werd live opgenomen in de "Wow & Flutter studio" in Oost-Nashville en gemixt door analoog-goeroe Joe V McMahan, die van iedere hoek van de ruimte gebruik maakte. De drums klonken het beste in de keuken en als je goed luistert, kun je de goederentreinen voorbij horen denderen.

"Harley offers the listener a masterclass in taste, style and roots blues" – **Guitarist Magazine****

"Martin is arguably the best Weissenborn player in the UK and has been for many years." – **Weissenborn Exchange***

"No doubt that he is a slide guitar master. He is the business" – **Roots Magazine****

"Awesome" – **Johnnie Walker, BBC Radio 2****

<https://www.youtube.com/watch?v=rXP74hcCMUs> Martin Harley with Daniel Kimbro Nobody's fault but mine.

**Verwacht maandag 5 november:
Ben Prestage (USA)
Shut up & Listen session**

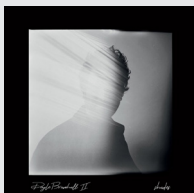
[Sari Schorr – Never say never](#) (5 okt.)

Sari is breaking new ground with her second album. She insisted that it would be recorded live to capture the raw energy of her music. Sari has ventured deeper into her personal life. In the process, she has revealed herself with a vulnerability and honesty that she admits was as painful as it was healing. Her songs are highly crafted with vibrant lyrics that highlight just how good Sari is at invoking passion, grit, and empathy.

[Doyle Bramhall II – Shades](#) (5 okt.)

Shades is a spellbinding blend of grungy blues, raucous garage rock, transcendent psychedelia, and soothing, soul-stirring ballads that sees Bramhall reaching new heights as a multi-instrumentalist, producer and vocalist while responding to his heart's most urgent commands as a lyricist and arranger. Guest appearances by Eric Clapton, Norah Jones and the Tedeschi Trucks Band.

[Bintangs – It's A Nightmare](#) (9 okt.)

Op de nieuwe cd maakt Nederland's oudste band the Bintangs een nieuwe frisse start, back to the Rhythm & Blues, en dat is te horen op de eerste drie gloednieuwe nummers van het album. Daarnaast niet eerder uitgebracht materiaal van de band door de jaren heen. Zowel de opnames alsmede de bezetting van de band bestaat dus deels uit de nieuwe en uit oude formaties.

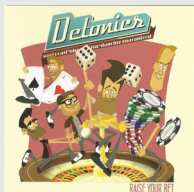
[Raphael Wressnig – Chicken Burrito](#) (12 okt.)

Hey everybody! On November 15th in 2017 we laid down some funky tracks in Los Angeles. We had a lot of fun doing it and ate some Chicken Burritos and "shrimp in Malibu" (check out the lyrics of „Born to Roam“) along the way! I want to thank my soul brother Alex Schultz for another great adventure and many thanks for the positive aura, and the ever smiling, relentless groove of the one and only James Gadson!

[Detonics – Raise your bet](#) (12 okt.)

Via vele dampende live-optredens in kroegen, op nationale en internationale festivals, een eerste live cd, Dutch Blues Challenge (winnaars), European- en International Blues Challenge (Memphis), zijn onze vrienden uit Dongen e.o. met hun aanstekelijke West-Coast Swing en Blues aanbeland bij hun eerste studio-cd. Reken er maar op dat je hierbij weer niet stil kunt staan of zitten!

[Blues Traveler – Hurry Up and Hang Around](#) (12 okt.)

Songs that last tell stories. Real magic happens when a cranked guitar chord, wailing harmonica, saucy beat, and soulful vocal conjure up a psychedelic scene, a warm family memory, or a romance-gone-wrong (or -right, for that matter)... Since 1987, Grammy Award-winning multiplatinum rock mavericks Blues Traveler have spun such tales. As it goes, 2017 rolled around and marked the boys' 30th anniversary. What better way to celebrate than to return with an all new body of work?

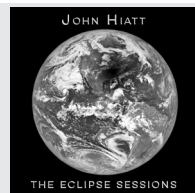

CD NIEUWTJES

[John Hiatt – The Eclipse Sessions](#) (12 okt.)

Long celebrated as a skilled storyteller and keen observer of life's twists and turns, Hiatt can get at the heart of a knotty emotion or a moment in time with just a sharp, incisive lyric or witty turn of phrase. The 11 tracks presented in The Eclipse Sessions, demonstrate that the singer-songwriter, now 66, is only getting better with age, his guitar playing more rugged and rootsy, his words wiser and more wry.

[Blues Caravan 2018](#) (19 okt.)

This is no ordinary club tour. This is the Blues Caravan 2018. If you've followed Ruf's rolling revue since it started life in 2005, you'll already know that these shows are must-see events, throwing together three stellar artists on one bill – then letting the chemistry do the rest. Traditionally, the Blues Caravan lineup has showcased the label's breaking talent and given fans a chance to catch the blues titans of tomorrow before they go 'boom'.

[Fiona Boyes - Voodoo In The Shadows](#) (19 okt.)

Fiona is Australia's most successful and celebrated international Blues artist. Her new album, is a self-produced session by the multi-talented guitarist/singer-songwriter, exploring the allure of the back roads from Memphis, through Mississippi, to New Orleans and down to the Gulf. In 11 songs, we hear stories of respect, partying, attitude, mystery, sensuality, and love.

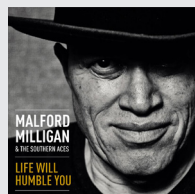
[Joe Louis Walker, Bruce Katz & Giles Robson – Journeys To The Heart Of The Blues](#) (26 okt.)

Het album kende zijn oorsprong in december 2016 toen Joe Louis Walker voor het eerst kennismakte met Giles Robson op een festival in Nederland. Robson stelde voor om een akoestisch bluesalbum op te nemen met Walker. Walker was het er snel mee eens en stelde voor om de beroemde pianist Bruce Katz aan de mix toe te voegen. De heren grijpen terug op de oorsprong van de klassieke blues in een show waarin nostalgische glorie hoogtij viert.

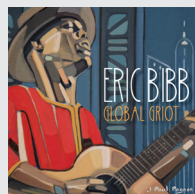
[Malford Milligan & The Southern Aces – Life Will Humble You](#) (26 okt.)

In augustus traden Malford Milligan and the Southern Aces op tijdens het (Ge) Varenwinkelfestival in België. Dat was een voorproefje van de release van het nieuwe Album. Wij waren zeer onder de indruk van deze Amerikaanse Soul grootheid met zijn 'All Dutch Allstar band.' (Jack Hustinx, Nicky Hustinx, Roel Spanjers, Roelof Klijn en Eric van Dijsseldonk) In het najaar staat er een tournee gepland.

[Eric Bibb – Global Griot](#) (26 okt.)

Eric Bibb's new 2-CD set, recorded in Sweden, Canada and several other studios around the world in late 2017, features special guest appearances by World Music star Habib Koité, with whom Eric recorded the acclaimed Brothers in Bamako album in 2012, as well as acclaimed West African musician Solo Cissokho, a master of the kora, the 22-stringed harp creating cascades of notes and beautifully-addictive grooves. Eric's longtime friend and music compadre Harrison Kennedy is also a special guest.

INTERVIEW

Ry Cooder over The Prodigal Son

(verkorte versie van een lang interview met Ry Cooder over het ontstaan van zijn nieuwe album, Vertaling: Bernardo)

“Géén snaredrums meer” verzucht Ry Cooder. Dat is het bevel dat Joachim Cooder gaf aan zijn vader. Ry’s verzamelwoede van muziekinstrumenten is immers niks minder geworden en zijn zoon zou willen dat pa een beetje op de rem trapt. “Ik ben zo’n beetje zijn curator” legt Ry uit en voegt dan met opmerkelijke trots toe “ik heb voor hem een set van Elvin Jones hi-hat en ride-bekken op de kop getikt”. We zitten in de muziekkamer van Ry Cooder in diens huis in Santa Monica (USA California) en het is er zoals ik me had voorgesteld, volgepakt met koffers, vintage Fender en Standel versterkers, drums (zoon Joachim heeft echt een punt) en bizarre Japanse gitaren. Plus leunend op een gitaarrekje, twee van de meest iconische instrumenten sinds de sixties: Ry’s twee voortdurend aangepaste en nooit helemaal afgewerkte Fender Stratocasters. „Het is een beetje een rommeltje” zegt de 71-jarige Ry schouderophalend. Ik ben een eenmanszaak en er komen ’s nachts geen kabouterijtjes om werk van mij over te nemen. Mijn vrouw stelde me voor een assistent te nemen, maar hoe moet ik die uitleggen wat te doen? Het is zo helemaal mijn ding.

Toen ik Ry dit jaar bezocht was net zijn nieuwste album –een van zijn mooiste ooit– uitgebracht. Het album “The Prodigal Son” bevat voornamelijk Gospel- en Bluegrassnummers die hij bewerkt heeft en naar zijn hand heeft gezet met zijn sprankelde gitaarspel, zijn bijzondere stem en het ongelooflijke drum- en percussiewerk van zoon Joachim. Het album is een ware zegetocht! Probleem waar Ry nu tegenaan loopt is, hoe dat live te gaan reproduceren? Terwijl we verder snuffelen door de apparatuur -vintage en nieuw- dist hij sterke verhalen op over hoe dit nieuwe album tot stand is gekomen. Ondertussen berekent hij ook hoeveel flight-cases hij zou moeten bestellen voor de tour.

Interviewer: Nu ik je nieuwe album heb beluisterd dringt zich de vraag op: „Ben je nu ineens bekeerd?”

Ry: “Tja, ze zeiden al dat ik die vraag kon verwachten, maar het zit zo”. Het is nu 2018 en in 2015 zijn Joachim en ik op tournee gegaan met Ricky Skaggs and the Whites. We waren van plan Country te gaan zingen in een kwartet. In de loop van een jaar stelden we het repertoire samen en repeteerden we maandelijks waarbij Joachim en ik steeds naar Nashville vlogen. Daarbij ontdekte ik interessante songs van Hank Snow en Hank Williams etc. Maar het leukste waren

de Gospelsongs omdat die het meest meeslepend en pakkend zijn. Daarin wordt je echt meegezogen, daar gaat het om, dat is muziek. Je voelt het en daar hield ik altijd al van. Dat is ook wat vroeger op de middelbare school mijn interesse opwekte voor Bluegrass. Daarom kocht ik een banjo, inderdaad ik wilde banjo gaan leren en die muziek spelen! Maar het lukte me niet en ik heb het niet volbracht. Maar goed, ik had wel al die songs gehoord, geleerd en in mijn geheugen opgeslagen. Ik dacht altijd dat de baspartij het leukste was. Ik heb zelf geen basbereik, maar toen we aan het repeteren waren zeiden ze tegen me “als jij hier nou lekker laag zingt dan klinkt het goed” omdat zij allemaal hoog zingen. Ricky en co. zijn allemaal tenoren. We deden het op tournee en na een aantal shows zei ik tegen hen “Jullie willen dat ik die Hank Snow en Lester Flatt nummers zing, maar ik heb daar niks mee, ik krijg dat niet voor elkaar”. “Ja zeker wel, je doet het hartstikke goed” zeiden ze en “ga maar verder, wij vinden het goed, je hebt een goede sound.” Dus ik zette door en bleef bij het kwartet. Tegen het eind van de tour was ik op het punt dat ik het ook zelf oke vond en raakte ik mijn schroom kwijt. Eerlijk gezegd had ik op mijn vroegere albums ook wel eens geflirt met gospel, ook al Jesus-on-the-mainline ingepikt en bijvoorbeeld Blind Alfred Reed-songs. Puur voor de lol, zonder er aan te verdienen, ze hoorden er gewoon bij.

En ik moet zeggen dat ik me herinner, dat het publiek het altijd leuk vond, er werd altijd goed gereageerd op die nummers. Kennelijk hebben ze nogal wat aantrekkingskracht. Natuurlijk, het is aanstekelijke muziek. Mensen zouden er niet al die jaren om gevraagd hebben als het saai was, dat is het allesbehalve. Tegen het einde van de tournee dacht ik “weet je wat?”, ik moet er nog eens over denken om iets met deze songs te doen. Wie kan mij gezien mijn leeftijd en mijn positie vertellen dat zoiets verkeerd is. En toen kwam Joachim en die zei “Het is tijd om weer

vervolg INTERVIEW

Ry Cooder over The Prodigal Son

eens een eigen plaat op te gaan nemen pa". Je zag toch dat het publiek er was en dat ze het prachtig vonden wat je aan het doen was. Het nummer "You must unload" bracht de mensen in vervoering, ze gingen er voor staan. Ik zei "Prima dan moet ik dit spul zingen, maar bedoel je hiermee een solo-plaat maken?" Daarop antwoorde hij "Ja, als je het leuk vind, speel het dan. Je hoeft je niet druk te maken om accordeons, mexicaanse blazers en wat al niet. En vergeet de politiek". Hij zei "Dat is hopeloos, dat is toch een verloren zaak en dat heb je allemaal al gedaan". Daarop zei ik "ik ben het met je eens" Mijn rug gaat er zeer van doen, ik werd er helemaal dol van. Mijn accupuncturiste zei ook "Niet meer van dat spul". Zij was Chinese en ze was erg streng. Toen dacht ik Oke, maar ik ben niet de Singing Rambo's. Ik kan het niet op de manier zoals het door hen gedaan werd. Of de Stanley Brothers of het Foggy Mountain Quartet. Dat hebben we hier in Santa Monica niet, dat bestaat hier echt niet. Ricky Scaggs en de Whites zijn wel vergelijkbaar ook in kwaliteit. In de zin van leven in die wereld en op te groeien met die muziek en daar helemaal in op te gaan. Maar hier in Santa Monica heeft iedereen het altijd over "Uncle Billy-Bob" leerde me hoe ik het moest doen en hij zong in de kerk". Dan zeg ik altijd dat hier niet zulke ooms zijn om over te spreken. Die afkomst en dat DNA zit hier niet, dat bestaat gewoon niet. Dit is puur een honkbal-petjes en Range Rover stad. Alhoewel, vroeger was het een vliegtuigbouwers-stad. Die mensen die afkomstig waren uit the South hielden van Merle Travis en co., maar die wereld is al lang vergaan. Dat was de wereld van Kash Buk (rednecks). Joachim zei "geen Kash Buk meer. Dat heb je al eens gedaan." En: "De mensen weten niet waar het over gaat, kap ermee.

Zing alleen goede nummers die je wilt spelen en we gaan ervoor". Dat was de gedachte achter het album. Gospel muziek, ja. Eenvoudige muziek, prachtig, ik hou daar heel erg van.

Op een dag kwam ik hier binnen. Joachim was er al, zittend achter het scherm met daarop zijn tracks en hij had van die hemelse sounds ingesteld waarmee hij al langer werkte, die had hij zelf ontwikkeld. Toen vroeg ik: "is dat een nieuw nummer van jou, is dat iets waar je tekst bij hebt of zo?" Daarop antwoorde hij "Nee, ik speel er alleen maar wat mee". Daarop zei ik "Kan ik het lenen want 'Straight street' kan ik daar goed over heen spelen. 'Straight street' van de Travellers was een platvloerse ritmische gospel uit de jaren 50. Daarop vervolgde hij: "als je slim bent zeg je niet "Ik ben de nieuwe Pilgrim Travelers", trouwens Afro-Americans zingen tegenwoordig niet meer op die manier. Dat doet niemand, of bijna niemand".

Daarop antwoorde ik: "ik kan het anders zingen, ik kan 'Straight street' anders doen. De tekst is goed en in combinatie met wat jij doet wordt het een meer ruimtelijk en relaxter nummer. Het is niet schreeuwen en voetstampen en het is zeker niet Mavis en de Staple-singers. Het is meer iets naar mijn hand, iets wat ik kan doen". Dus deed ik dat.

We namen de track mee naar de studio. Daar zat ik dan, zette een koptelefoon op en zong terwijl ik gitaar speelde. Ik zei "Dat is goed, dat is een idee, laat mij maar meer zo doen". Dus kwamen er andere nummers op het album die op dezelfde manier tot stand kwamen. Het was inspirerend en het was leuk om te doen. Toen besloten we om er wat live-materiaal bij op te nemen, wat we vervolgens ook in die studio deden. Dus, met op de achtergrond zijn ambient tracks, die ons de basis gaven om daarop te improviseren,

van KruysdijkAuto's

Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

vervolg INTERVIEW

Ry Cooder over The Prodigal Son

zodat je niet alles vanaf het pure begin hoeft te doen. Dat is moeilijk want op een bepaald punt weet je het niet meer. Snap je wat ik bedoel?, dan krijg je zoiets van: "Ik weet echt niet wat nu het beste is", "vind ik deze groove goed of juist die?", "vind ik deze toonsoort goed, of die andere?". Daar kan ik niet tegen, dat wordt teveel, te moeilijk. Maar hij heeft de toonsoort al in die achtergrond. Het is een mooie toonsoort, die hij heeft uitgedokterd. Hij is gevoelig voor toonsoorten 'Harbour of love' is daar het beste voorbeeld van op het album. Dat nummer is lichtjaren verwijderd van Stanly Carter's originele versie die in driekwartsmaat stond. Nu is het vaag vierkwartsmaat. Dat verschaft me wat ruimte om op te vullen. Maar nu, terug naar je vraag over godsdienst, het heeft niet echt veel te maken met godsdienst. Het zijn gewoon nummers die ik mooi vind, die ik aanvoel ... en wat de woorden betekenen weet ik niet precies. Maar ze bestaan al een eeuwigheid, ik ken deze nummers al lang en heb ze al die jaren prachtig gevonden. "Harbour of love" is een perfect voorbeeld. De tekst is goed, Carter Stanley was een geweldige liedjesschrijver maar hij was geen Nashville-prof, nee zeker niet. Waar hij ook verscheen, in de kerk of in de bergen, hij was echt in staat om het in songs te vatten. Hij had heel veel goede nummers. Soms grappig, soms vreselijk droevig. Het is niet iets waarmee ik opgegroeid ben, zoals Ricky, van zijn geboorte af aan, thuis, in de gemeenschap, in het dorp. Kerk op zondag, niks van dat alles hier. Het is hier, zoals ik al zei, een stad van honkbalpetjes, artiesten, olijfolie of wat dan ook. Het is voor mij niet een kwestie van geloof of zo. Ik sta juist buiten elke stroming, ik ben nergens lid van, of hoor niet bij een bepaalde club, maar ik vind het prachtig om dat spul te spelen en te

zingen. Ik probeer nu al zoveel jaren om albums te maken, om te leren dat goed te doen, dat vergt een mensenleven. Behalve als je ermee geboren bent natuurlijk, als het in je genen zit, zoals b.v. Ira Louvin, maar als je geen Ira bent, is het een lange moeilijke weg, om net zo geweldig te worden. En wij uit Santa Monica hebben dat niet in ons, dat zal nooit gebeuren.

Op de foto staat Ry te pronken met zijn Coodercaster. Ooit heeft hij die zelf geassembleerd met losse onderdelen niet eens allemaal van Fender. Belangrijkste verschil met een standaard stratocaster schuilt in de elementen, bij de brug een Oahu-lapstaal en bij de hals een Japanse Teisco. De sound die je daarmee krijgt is ideaal voor Ry's slide-spel (goed te horen op het live-album 'Corridos famosos', zie verder www.slideguitarist.com/artists/ry_cooder.html).

Ry Cooder & The Hamiltones, Live in Europe 2018:

08 oktober: Theater Carré, Amsterdam NL

09 oktober: Theater Carré, Amsterdam NL

11 oktober: Stadsschouwburg, Antwerpen B

12 oktober: Kursaal, Oostende B

15 oktober: National Stadium, Dublin, IRL

16 oktober: Glasgow Royal Concert Hall, Glasgow SCTL

18 oktober: Cadogan Hall, London GB

21 oktober: L'Olympia, Paris F

250 verschillende bieren

Het Bierhuis

**Van Goorstraat 5
4811 HH breda**

Tel. (076) 5228394

Fax. (076) 5226857

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden
info.srb@xs4all.nl

Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Hans Vegers
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Roos Jetten
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muzikartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srb@xs4all.nl

cafédebruinepij®

Kerkplein 7-Breda-telefoon 076-5214285

Openingstijden:

Maa 09.00 - 02.00

Din 09.00 - 02.00

Woe 09.00 - 02.00

Don 09.00 - 04.00

Vrij 09.00 - 04.00

Zat 09.00 - 04.00

Zon 11.00 - 00.00

info@cafedebruinepij.nl

...lekkere
muziek!

Kom en geniet op het mooiste plein onder de Grote Kerk.

cafédebruinepij®